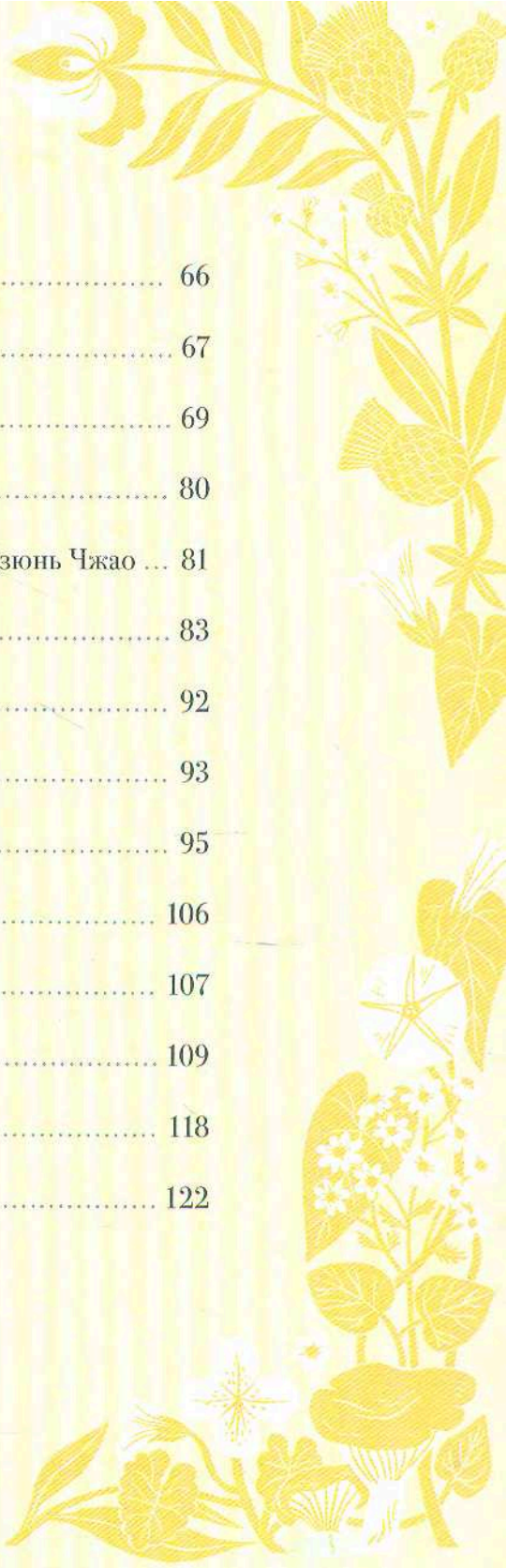

ЗМІСТ

Ласкаво просимо	8
Золотий Єдиноріг	12
Реальний випадок №1: Ханна та Якоб Ольсони	13
Повернення Золотого Єдинорога	14
Водомісяці	28
Реальний випадок №2: Селена Флорос	29
Втеча від піратів	31
Нічні Тіні	40
Реальний випадок №3: Артур Сімс	41
Галоп у світлі газових ріжків	42
Лісові Квіти	54
Реальний випадок №4: Ліззі Елмс	55
Єдинороги Центрального парку	57

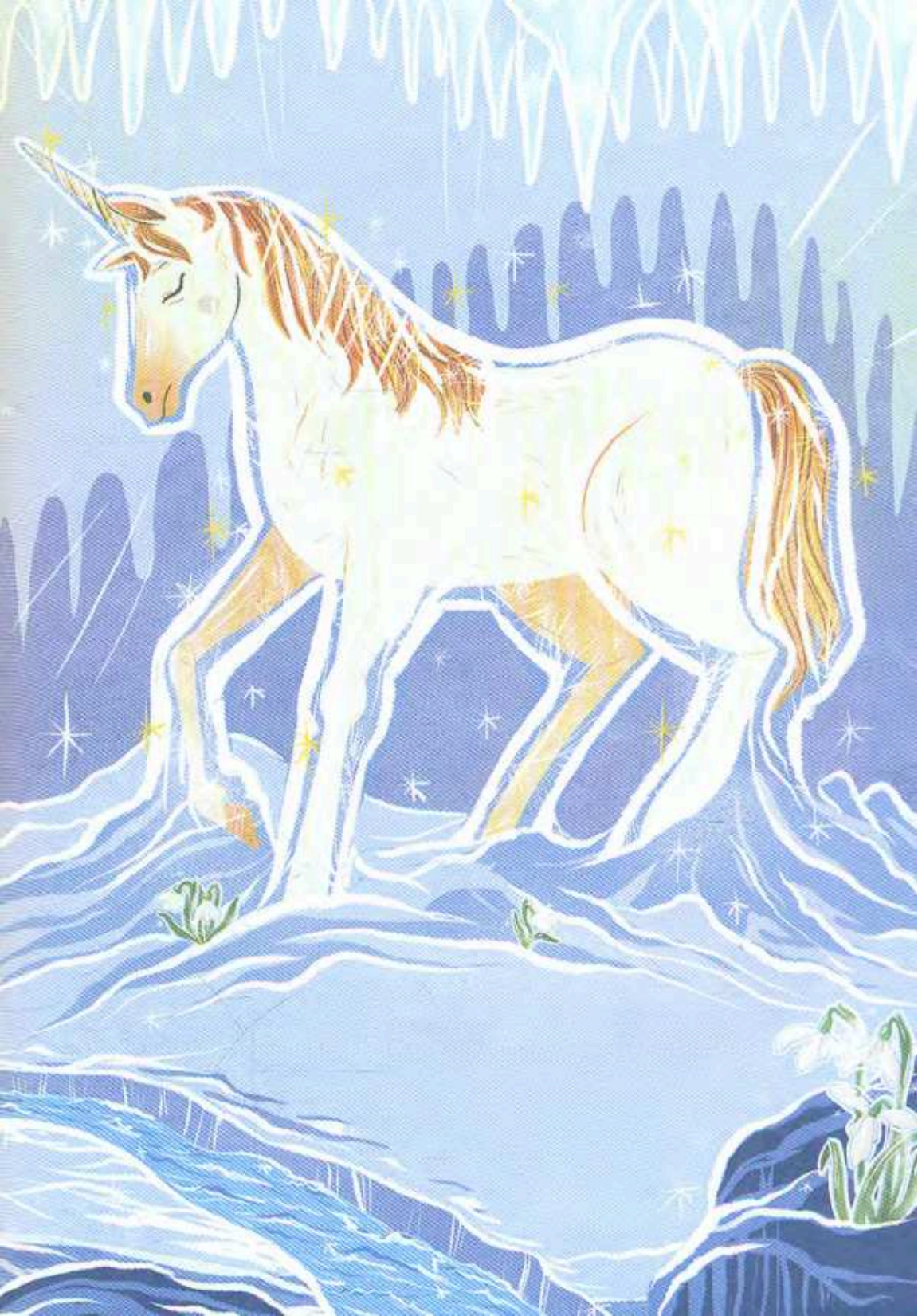
Мандрівці Кригою	66
Реальний випадок №5: Ліна Бауер	67
Політ єдинорогів	69
Погоничі Бурі	80
Реальний випадок №6: Ембер Лі та Цзюнь Чжао ...	81
День зливи	83
Гірські Діаманти та Вогники Пустелі	92
Реальний випадок №7: Едвард Ленд	93
Зустріч семи сімейств	95
Світанкові Духи	106
Реальний випадок №8: Хлоя Дюран	107
Новий світанок	109
Хто твій єдиноріг?	118
Як долучитися до товариства	122

Повернення Золотого Єдинорога

У видолинку, поміж височезних гір Норвегії, густо порослих лісами, заховалося крихітне містечко Геллінгор. Уже сто років у ньому панувала зима. Бруковані вулички виблискували інесем, а річка, що раніше сріблястою змійкою звивалася довкола містечка, тепер була скута кригою.

Жителі містечка цілісінький рік не вилазили зі своїх найтепліших пальт і часто не хотіли полишати теплі домівки. Аби зігрітися, вони горнулися до коминка, у якому потріскували дрова, та посьорбували гарячі напої з прянощами.

Ніхто до пугтя не розумів, як і чому в цій місцині запанувала нескінченна зима, але в розмовах часто зринала тема магії. Якось, у вечір літнього сонцестояння, містечко вкотре огорнула прохолода. Перший сніг поблискував золотом і сріблом, а вітер дмухав навдивовижу люто. Ніяка сила природи не могла зробити цю незвичну зиму такою довжелезною.

— Це точно відьми, — впевнено промовила Ханна. — Хіба то не вони мешкали колись на пагорбах над містом?

— Відьми? — розсміявся Якоб. — Менше казок читай!

— Ніякі це не казки, — уперто похитала головою Ханна. — Хіба не пам'ятаєш, як дідуньо казав, що в цьому місті живе магія? Коли ти такий розумний, то, може, поясниш, що тоді могло статися?

Але Якоб цього не знав. Для дітей із Геллінгора мороз, крига та сніг існували завжди, і нічого іншого вони вже й не пам'ятали. А про зелену травичку та спекотне літо читали тільки в старих книжках.

— Єдинороги? — знизав плечима Якоб. Цю місцеву легенду їхній дідусь любив не менше за відьом. Колись він розповідав їм казки про різних єдинорогів, що населяли землю, а також про всілякі магичні сили, якими володів кожен із цих видів.

— Ти маєш на увазі казку про Золотого Єдинорога та Дракона? — спитала Ханна. — Може, і так. А може, на Геллінгор наклали закляття жахливої погоди!

Отак жартуючи, двійнята поквапилися далі. Вони вже залишили містечко позаду й, тягнучи за собою санчата, тепер прямували через ліс до пагорбів. Уроки в школі саме скінчилися, тож якраз був час трохи побавитися на свіжому сніжку. А вічною зимою в їхньому містечку можна було понерейматися й іншим разом.

Але вже за якусь хвилину Якоб схопив Ханну за руку й показав кудись у соснову гущавину.

— Тихо! — прошепотів він. — Он там, за деревами... здається, я його бачу.

— Кого? — зачудовано спитала Ханна, вдивляючись у зарості засніжених соснових лап. — Єдинорога? Я нікого не бачу.

Зненацька Ханна відчула якесь дивне поколювання в потилиці. І квапливо обернулася саме тієї миті, коли Якоб закинув їй за комір пальта жменю снігу.

— Що це ти робиш? — сердито крикнула дівчинка. Та її братик аж навпіл зігнувся від сміху. — Так і знала, що ти встругнеш якусь капость.

— Знала? — розсміявся він. — Можна подумати, що ти б такої капості не встругнула за моєю спиною!

Ханна та Якоб полюбляли різні жартики й витівки. Проте заскочити одне одного зненацька їм було важко. Їхній дідусь пояснював це особливим, магічним зв'язком між двійнятами.

Коли вони були ще немовлятами, дідусь дав їм прізвиська: Якобу — Сонце, а Ханні — Місяць. Він казав, що ці два небесні світила — найважливіші та що вони, як і двійнята, пов'язані магією. Перед смертю він зробив онукам кулони у вигляді сонця й місяця. Ханна та Якоб берегли їх мов зіницю ока й ніколи не знімали.

Вийшовши з лісу, двійнята почали підійматися крутим схилом. Раптом Якоб прискорив ходу.

— Хто добіжить останнім, той стара бридка відьма! — вигукнув він. Ханна й собі поквапилася, бо не мала іншого вибору: не могла ж вона отак дати братові перемогти!

Якоб хутко домчав до вершечка схилу, тягнучи за собою санчата. Та коли зупинився перевести дух, то Ханни позаду себе не побачив. Набурмосившись, він обвів поглядом схил пагорба.

— Ханно? — гукнув хлопчик, і його відлуння розійшлося мовчазною долиною. — Ханно! Не ховайся, виходь.

Але відповіді не було. Якоб саме подумав, що то тепер сестра розіграє його, як раптом відчув на шиї дивне поколювання. Він сягнув рукою за комір пальта й намацав підвіску. Пальці відчували сонячне тепло. Кулон усе більше розігрівався й легенько пульсував. Якоб аж скрикнув від подиву — таке з ним ще ніколи не траплялося.

Він повернувся схилом пагорба до того місця, де востаннє бачив Ханну, і кулон запульсував сильніше. Відступив убік — і кулон затих.

— Дивно, — пробурмотів Якоб. — Він ніби кудись мене веде.

І справді, поки Якоб обережно, крок за кроком, спускався з пагорба, кулон продовжував рівномірно пульсувати, вказуючи напрям, наче магічний компас. Хлопчик слухняно крокував туди, куди його спрямовували, аж поки не дістався прихованої кам'янистої печери. Він навіть здивувався, як це раніше її не помітив.

Ось так крадькома просуваючись уперед і стискаючи в пальцях кулон із сонцем, Якоб побачив знайому фігуру, що проступила з мороку печери. То була Ханна!

— Привіт, — радше полегшено, ніж роздратовано видихнув він. — Могла б і попередити, що підеш гуляти!

— Вибач, — прошепотіла Ханна. — Просто... Я відчула, як щось немов тягне мене за кулон, і пішла туди...

Дівчинка витягла свою підвіску-місяць і показала братові. Кулон сявав магічним світлом та пульсував точнісінько так, як і в нього.

— Це щось дивне. Якась магія, — насуплено промовив Якоб.

— Не якась, — із серйозним обличчям виправила його Ханна, дивлячись на брата широко розплющеними очима, — а справжня магія.

— То що ж нам робити? — спитав Якоб.

— Рушимо туди, куди нас скеровують кулони, — відповіла йому сестра. — Здається, дідуньо подарував їх нам не просто так.

Якоб поважно кивнув, і діти сміливо рушили вглиб печери. Зі стелі звисали льодинки, а на стінах виблискували райдуги крижаної паморозі. Пульсування кулонів вело двійнят крізь заледенілі коридори й по під бурульками, з яких скрапувала вода. А коли діти нарешті завернули за ріг, то перелякано сахнулися і, спотикаючись, позадкували. Перед ними раптом виріс крижаний єдиноріг.

— Що це таке? — не повірив власним очам Якоб.

Насторожені двійнята підступили ближче. Статуя єдинорога гордо вивищувалася над ними, незмигну дивлячись уперед. Вони уважно приглядалися й побачили, що глибоко під нашаруваннями інею та льоду єдиноріг мерехтить золотом.

— А якщо це не просто статуя? — пошенки спитала Ханна. — Може, це справжній Золотий Єдиноріг, із дідусевої казки?

Якоб не був у цьому певен, але на згадку йому спала улюблена дідусева оповідка про те, що сталося з Геллінгором.

Колись давно, за непам'ятних часів, жили собі двоє коней. Один був жовто-брунатний, а другий — сріблясто-сірий. Мешкали вони в зеленій долині, що буйла рослинністю й аж уся світилася від магії. І була та долина прихистком для багатьох чарівних істот: від фей та ельфів до тролів і бісенят. Але мешкали в ній також і Зимові дракони, навіюючи на коней жах. Дракони полювали на них і намагалися заморозити своїм зимним полум'ям, що вивергалося з їхніх пащек. Та якось коні, рятуючись від Зимових драконів, ускочили в магичний водоспад, у якому перетворилися на єдинорогів. Відтоді Золотий і Срібний Єдинороги, як їх стали називати, почали мандрувати світом. І там, де вони торкалися своїми рогами землі, виникав новий вид єдинорогів.